

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1963

Warszawa, dnia 31 maja 1963 r.

Nr 6

SPIS TREŚCI

Dział A

	Str.
Poz. 49 — uchwała Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 stycznia 1963 r. o zadaniach związków zawodowych w rozwoju studiów dla pracujących	70

Dział B

Poz. 50 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 marca 1963 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 30 marca 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach przemysłu węglowego oraz w przedsiębiorstwach energetycznych	72
„ 51 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 marca 1963 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 28 kwietnia 1960 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego	72
„ 52 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1963 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1963 w przedsiębiorstwach przemysłowych wchodzących w skład Zjednoczenia Przemysłu Budowy Maszyn Ciężkich	72
„ 53 — obwieszczenie Ministra Finansów z dnia 19 lutego 1963 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych	73
„ 54 — instrukcja Ministra Finansów z dnia 4 marca 1963 r. w sprawie doprowadzenia do porównywalności wyników gospodarczych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (obliczanie bazy), wskaźników dyrektywnych oraz obliczania dodatkowego funduszu zakładowego	77
„ 55 — okólnik Ministra Finansów z dnia 15 marca 1963 r. w sprawie ustalania funduszu zakładowego w centralach obrotu artykułami zaopatrzeniowymi	81
„ 56 — wyjaśnienie Komitetu Pracy i Płac z dnia 7 stycznia 1963 r. w sprawie uprawnień urlopowych pracowników w przypadku przejścia do innego zakładu pracy z zachowaniem ciągłości pracy	81
„ 57 — pismo okólne Nr 2 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 28 stycznia 1963 r. w sprawie zasad ustalania okresów pracy wymaganych do uzyskania nagród za wieloletnią pracę (gratyfikacji jubileuszowych)	82
„ 58 — pismo okólne Nr 4 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 21 lutego 1963 r. Wytoczne w sprawie wynagradzania pracowników kontroli technicznej oraz niektórych innych pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych	83

DZIAŁ A

49

U C H W A Ł A**PREZYDIUM CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH**

z dnia 30 stycznia 1963 r.

o zadaniach związków zawodowych w rozwoju studiów dla pracujących.

Zabezpieczenie kadr z wyższym wykształceniem dla gospodarki narodowej wymaga również dalszego rozwoju i doskonalenia studiów wyższych dla pracujących. Ich znaczenie zostało zaakcentowane na XI Plenum KC PZPR, które uznało za konieczne wykształcenie w systemie tych studiów w latach 1963—1980 ok. 35% ogólnej liczby absolwentów szkół wyższych i opracowanie wieloletniego planu w tej dziedzinie.

Studia dla pracujących, będąc powszechnie uznaną formą zdobywania wyższego wykształcenia, cieszą się coraz większą popularnością wśród pracowników różnych dziedzin gospodarki i kultury. Umożliwiają one coraz większej liczbie ludzi zaangażowanych już w pracy zawodowej i społecznej, mających niejednokrotnie poważne zasługi w tej dziedzinie — pogłębienie swej wiedzy, uzyskanie wyższych kwalifikacji, pełniejsze wykorzystanie zdolności, awans zawodowy i społeczny.

Dalszy rozwój studiów dla pracujących wywierać będzie korzystny wpływ na stabilizację kadr i postęp techniczny, na aktywizację życia kulturalnego ogółu społeczeństwa.

I.

Mimo rosnącego zainteresowania pracowników dla sprawy zdobywania wyższego wykształcenia, faktyczna liczba studiujących bez przerywania pracy zawodowej, a zwłaszcza absolwentów tych studiów, jest ciągle niska w stosunku do zapotrzebowania na kadry wysoko kwalifikowane. Znaczny odsetek studiujących pracowników nie zalicza egzaminów w obowiązujących terminach, bądź rezygnuje z rozpoczętych studiów, co przynosi określone straty. Przyczyny tego zjawiska tkwią najczęściej w braku odpowiednich warunków do nauki oraz w niedostatecznej opiece i kontroli nad studiującymi pracownikami ze strony zakładów pracy, w słabej więzi uczelni z zakładami pracy.

W wypełnianiu zadań stojących przed szkolnictwem wyższym dla pracujących poważna rola przypada administracji gospodarczej i instancjom związkowym. Od nich w pierwszym rzędzie za-

leży angażowanie się pracowników do podejmowania studiów wyższych oraz stwarzanie warunków do nauki bez przerywania pracy zawodowej.

W związku z tym Prezydium CRZZ wskazuje na następujące zadania dla organizacji i instancji związkowych:

1. Rady zakładowe powinny propagować studia dla pracujących, uczestniczyć w rekrutacji kandydatów na te studia oraz zachęcać pracowników do podejmowania i kontynuowania nauki.

W celu przyjęcia z pomocą pracownikom przy egzaminach wstępnych na wyższe uczelnie, rady zakładowe powinny inicjować organizowanie krótkoterminowych kursów przygotowujących kandydatów na studia, wykorzystując w tym celu pomoc organizacji społecznych, stowarzyszeń technicznych i naukowych oraz zarządów oddziałów ZNP.

2. Rady zakładowe i rady robotnicze powinny przejawiać szeroką inicjatywę w udzielaniu wszechstronnej pomocy studiującym pracownikom.

Dotyczy to w szczególności:

a) odpowiedniego rozstawienia kadr pracowniczych na stanowiskach roboczych oraz właściwej organizacji pracy w zakładzie dla umożliwienia studiującym łączenia zajęć zawodowych z ich zainteresowaniami i obranymi kierunkami studiów; zapewnienia studiującym, zwłaszcza na studiach technicznych, możliwości pracy na różnych stanowiskach zgodnie z tokiem studiów; przestrzegania zasady odciążania pracowników w okresie studiów od dodatkowych prac zawodowych i społecznych;

b) stwarzania studiującym przez współtowarzyszy pracy koleżeńskiej atmosfery solidarności i pomocy, m. in. poprzez organizowanie zastępstw w pracy w okresie egzaminów i zajęć stacjonarnych; szczególną inicjatywę w tym kierunku wykazać powinni członkowie brygad pracy socjalistycznej, aktyw samorządu robotniczego, rady zakładowe oraz inne działające w zakładzie pracy organizacje społeczne;

c) umożliwienia studiującym, w celu przeprowadzenia zajęć praktycznych, korzystania

z przyrządów pomiarowych, kreślarskich, z laboratoriów będących w dyspozycji zakładów pracy;

d) inspirowania kadr technicznych i pedagogicznych w zakładach pracy do okazywania społecznej pomocy studiującym, prowadzenia zajęć praktycznych, laboratoryjnych i korepetycyjnych z najtrudniejszych przedmiotów objętych programem studiów, do organizowania innych form pomocy w nauce;

e) zaopatrywania bibliotek zakładowych w literaturę naukową, czasopisma, podręczniki i skrypty;

f) utrzymywania stałego kontaktu z uczelniami kształcącymi pracujących, samorządami studenckimi i punktami konsultacyjnymi, interesowania się wynikami nauki studiujących pracowników zakładu w celu omawiania tych spraw na posiedzeniach rad zakładowych.

3. Do obowiązku rad zakładowych i całego aktywu związkowego należy stała troska o codzienne sprawy studiujących oraz inspirowanie czynników administracyjnych zakładu i współdziałanie z nimi w tym zakresie. Przede wszystkim należy tu zwrócić uwagę na:

a) zabezpieczenie pełnego korzystania przez studiujących, zgodnie z programem zajęć, z ulg i uprawnień przysługujących im w okresie studiów;

b) zapewnienie studiującym pracownikom systematycznej opieki lekarskiej, przestrzeganie zasady okresowych badań, pomocy w zakupie potrzebnych leków itp.;

c) zabezpieczenie pełnego wykorzystania urlopów wypoczynkowych przysługujących pracownikom, zwłaszcza w okresie letnim oraz pierwszeństwa w przydziale wczasów;

d) udostępnienie, w miarę możliwości, dzieciom pracowników studiujących korzystanie w pierwszej kolejności ze żłobków, przedszkoli oraz innych urządzeń socjalno-kulturalnych;

e) udzielanie pomocy materialnej studiującym pracownikom w drodze przyznawania zapomóg, a także szerszego stosowania wyróżnień i nagród za najlepsze postępy w nauce;

f) w uzasadnionych przypadkach przeszerogowywanie pracowników do wyższych kategorii płac, jeśli przodują w pracy i nauce.

II.

Coraz szersze dążenie pracujących do zdobycia wykształcenia wyższego bez przerywania pracy zawodowej wymaga zapewnienia warunków jego realizacji. Konieczny jest dalszy rozwój studiów dla pracujących w oparciu o wieloletnie za-

kladowe i resortowe plany kształcenia kadr wysoko kwalifikowanych, ze szczególnym uwzględnieniem kierunków technicznych, ekonomicznych i pedagogicznych. Niezbędny też jest zwiększony wysiłek pracowników nauki dla usprawnienia organizacji tych studiów, bliższego ich powiązania z zakładami pracy i potrzebami produkcji.

W związku z tym Prezydium CRZZ uważa za konieczne, aby:

1) uczelnie, wspólnie z zainteresowanymi resortami i radami narodowymi, ustaliły plan tworzenia dalszych zakładowych, międzyzakładowych i środowiskowych punktów konsultacyjnych oraz wykorzystania w ich pracy kadry inżynieryjno-technicznej, ekonomicznej, pedagogicznej i specjalistów rolnictwa; większą inicjatywę w tworzeniu nowych punktów konsultacyjnych przejawiać powinny również rady zakładowe i administracje większych zakładów pracy;

2) Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego przyspieszyło prace nad ulepszeniem programów nauczania i podniesieniem poziomu studiów oraz opracowało wieloletni plan wydawania pomocy naukowych, materiałów pomocniczych i poradników metodycznych;

3) uczelnie prowadzące studia dla pracujących zapewniły stałą pomoc tym studiom ze strony samodzielnych pracowników nauki, a także skierowywały do tej pracy nieodzowną ilość wykładowców wybitnych specjalistów-praktyków;

4) dziekanaty wyższych uczelni oraz organizacje społeczne działające na ich terenie wychodziły z inicjatywą organizowania pomocy studiującym pracownikom w formie dodatkowych konsultacji, porad, korepetycji, zaopatrywania w potrzebne podręczniki i skrypty oraz umacniania stałej więzi z zakładami pracy;

5) przyspieszone zostały prace nad zaktualizowaniem przepisów prawnych dotyczących ulg świadczonych przez zakłady pracy pracownikom studiującym na wyższych uczelniach.

Zadania stojące przed studiami dla pracujących oraz postawa i wysiłek ludzi podejmujących studia bez przerywania pracy zawodowej nadają tym studiom szczególną rangę w systemie szkolnictwa wyższego. Zobowiązuje to instancje związkowe i administrację państwową do zwiększonej troski o studiujących, o dalszy rozwój tych studiów, o ich stałe doskonalenie.

Prezydium CRZZ zwraca się do pracowników nauki, kadry inżynieryjno-technicznej, ekonomistów, pedagogów, specjalistów rolnictwa, stowarzyszeń naukowo-technicznych, do prasy, radia, telewizji i filmu o szersze włączenie się do akcji społecznej pomocy uczącym się pracownikom.

PREZYDIUM CRZZ

DZIAŁ B

50

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 marca 1963 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 30 marca 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach przemysłu węglowego oraz w przedsiębiorstwach energetycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 marca 1963 r. Nr 12, poz. 65)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) — zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 marca 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach przemysłu węglowego oraz w przedsiębiorstwach energetycznych (Dz. U. Nr 26, poz. 119) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2 pkt 2 zastępuje się liczbę „1.290” liczbą „1.310”;

2) w § 3:

a) w ust. 2 po wyrazie „Słupiec” dodaje się wyrazy „Anna”, „Marcel”, „1 Maja”, „Jastrzębie-Moszczenica”;

b) ust. 3 skreśla się;

3) w § 4 skreśla się wyrazy „Jastrzębie”, „Moszczenica” i „Staszic”;

4) w § 5 ust. 3 pkt 2 zastępuje się liczbę „0,3” liczbą „0,4”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

51

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 marca 1963 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 28 kwietnia 1960 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 27 marca 1963 r. Nr 12, poz. 66)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 1960 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach prze-

mysłu terenowego (Dz. U. z 1960 r. Nr 34, poz. 192 i z 1961 r. Nr 30, poz. 144) § 1 pkt 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) gospodarki cieplnej, dla których zostały wprowadzone cenniki”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

52

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 marca 1963 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1963 w przedsiębiorstwach przemysłowych wchodzących w skład Zjednoczenia Przemysłu Budowy Maszyn Ciężkich.

(Dziennik Ustaw z dnia 4 kwietnia 1963 r. Nr 15, poz. 79)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedłuża się na rok 1963 moc obowią-

zującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 1961 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na lata 1960 i 1961 w przedsiębiorstwach przemysłowych wchodzących w skład Zjednoczenia Przemysłu Budowy Maszyn Ciężkich (Dz. U. z 1961 r. Nr 22, poz. 107 i z 1962 r. Nr 4, poz. 13).

§ 2. W rozporządzeniu, o którym mowa w § 1, przepis § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Na fundusz zakładowy przeznaczają się średnio 13,8% zysku rozliczeniowego na rok 1963, z tym że Zjednoczenie Przemysłu Budowy Maszyn Ciężkich określi stawkę odpisów na fundusz

zakładowy dla poszczególnych przedsiębiorstw w ramach powyższej średniej stawki.”

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

53

OBWIESZCZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 lutego 1963 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 5 marca 1963 r. Nr 8, poz. 50)

1. Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 8, poz. 44) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 9, poz. 49) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 8, poz. 44).

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych nie obejmuje:

1) § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 9, poz. 49) w brzmieniu:

„§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r. — z tym że przepisy §§ 12 i 13 mają zastosowanie również przy ustalaniu funduszu zakładowego na rok 1960.”;

2) § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 8, poz. 44) w brzmieniu:

„§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.”

Minister Finansów: *J. Albrecht*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Finansów z dnia 19 lutego 1963 r. (poz. 50).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1961 r.

w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Fundusz zakładowy składa się z części zasadniczej (zasadniczy fundusz zakładowy) i części dodatkowej (dodatkowy fundusz zakładowy).

§ 2. 1. Zasadniczy fundusz zakładowy równa się kwocie odpowiadającej 2% osobowego funduszu płaconego na dany rok.

2. Przedsiębiorstwo ma prawo do utworzenia pełnego zasadniczego funduszu, jeżeli zaplanuje i osiągnie w danym roku wynik gospodarczy porównywalnie co najmniej równy wynikowi roku poprzedzającego.

3. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo wyniku równego porównywalnie wynikowi roku poprzedzającego zasadniczy fundusz zakładowy ulega zmniejszeniu o 8% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach do 5% pogorszenia, o dalszych 10% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 5% do 10% pogorszenia i o 1% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 10% do 20% pogorszenia.

4. W razie gdy pogorszenie wyniku przekroczy 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 3. 1. Jeżeli do planu na dany rok przedsiębiorstwo przyjmuje inny asortyment produkcji lub też inną jej strukturę asortymentową albo inne ceny, stawki itp. (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia

28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych — Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) niż w poprzedzającym roku, to obowiązane jest doprowadzić do porównywalności wynik roku poprzedzającego do wyniku planowanego na dany rok (obliczenie bazy).

2. Przedsiębiorstwo obowiązane jest niezwłocznie po zatwierdzeniu w obowiązującym trybie planu techniczno-ekonomicznego dokonać obliczenia bazy.

3. Prawidłowość obliczenia bazy sprawdzają biegli księgowi przy badaniu bilansu i weryfikacji wyniku za poprzedni rok.

4. Sprawdzona baza (ust. 3) podlega zatwierdzeniu przez kierownika jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem.

5. Za zgodą jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem nie oblicza się bazy w razie, gdy:

1) zmiany, o których mowa w ust. 1, występują w nieznacznym stopniu,

2) nastąpiła całkowita zmiana asortymentu produkcji lub inne przyczyny uniemożliwiające obliczenie bazy,

3) w innych przypadkach uzasadnionych względami gospodarczymi.

6. W przypadku określonym w ust. 5 pkt 1 i 3 podstawą porównania jest wynik osiągnięty w roku poprzedzającym, a w przypadku określonym w ust. 5 pkt 2 wynik planowany na dany rok.

7. Minister Finansów ustala szczegółowo sposób doprowadzenia do porównywalności wyników gospodarczych przedsiębiorstw w różnych latach (obliczenie bazy) i tryb sprawdzania prawidłowości obliczenia bazy.

8. Ilekroć w dalszych przepisach rozporządzenia jest mowa o wyniku roku poprzedzającego, należy przez to rozumieć także wynik doprowadzony do porównywalności (obliczoną bazę).

§ 4. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do utworzenia funduszu zakładowego, oraz dla obliczenia jego wysokości przyjmuje się w przedsiębiorstwie, które w roku poprzedzającym nie uzyskało uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, zamiast wyniku osiągniętego w roku poprzedzającym — wynik, jaki należało osiągnąć, aby uzyskać prawo do utworzenia funduszu zakładowego w pełnej wysokości.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwom:

1) których planowany wynik działalności gospodarczej, wynikający ze wskaźników ustalonych przez jednostkę nadrzędną w ramach nadcowego planu gospodarczego, jest niższy od wyniku roku poprzedzającego,

2) o których mowa w § 3 ust. 5 pkt 2,

3) powstałym w wyniku reorganizacji pełny zasadniczy fundusz zakładowy w wysokości ustalonej w załączniku nr 1 przysługuje za osiągnięcie wyniku planowanego.

2. Przedsiębiorstwom nowo powołanym pełny zasadniczy fundusz zakładowy w wysokości ustalonej w § 2 ust. 1 przysługuje za osiągnięcie wyniku planowanego.

3. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo wyniku planowanego zasadniczy fundusz zakładowy ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w § 2 ust. 3; gdy pogorszenie planowanego wyniku przekroczy 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 6. Przedsiębiorstwa, które osiągną wynik gospodarczy lepszy od uprawniającego do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, tworzą ponadto dodatkowy fundusz zakładowy.

§ 7. 1. Podstawą obliczenia dodatkowego funduszu zakładowego dla przedsiębiorstwa jest kwota poprawy wyniku, stanowiąca różnicę między wynikiem faktycznie osiągniętym w danym roku a wynikiem roku poprzedzającego, oraz ustalone przez jednostkę nadrzędną wskaźniki dyrektywne, dotyczące planowanego wyniku oraz wysokości dodatkowego funduszu zakładowego.

2. Wskaźniki dyrektywne funduszu zakładowego ustalają: dla zjednoczeń i jednostek równorzędnych właściwi ministrowie, dla przedsiębiorstw zaś właściwe jednostki nadrzędne na podstawie wskaźników ustalonych dla poszczególnych ministerstw przez Radę Ministrów.

3. Wskaźniki dyrektywne podlegają różnicowaniu w zależności od wielkości wyznaczonych zadań, stopnia trudności poprawy wyniku i rangi przedsiębiorstwa.

4. Właściwi ministrowie mogą, w ramach ustalonych dla resortu wskaźników dyrektywnych funduszu zakładowego, utworzyć rezerwę w wysokości nie przekraczającej 0,5% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac. Z utworzonej rezerwy właściwi ministrowie mogą zwiększyć fundusz zakładowy niektórych przedsiębiorstw na podstawie ich osiągnięć ekonomicznych.

§ 8. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo zaplanuje i osiągnie wynik lepszy od wyniku roku poprzedzającego, nie niższy jednak od wskaźnika dyrektywnego wyniku — tworzy dodatkowy fundusz zakładowy w wysokości kwoty odpowiadającej dyrektywnemu wskaźnikowi dodatkowego funduszu zakładowego, ustalonemu przez jednostkę nadrzędną za dyrektywną poprawę wyniku.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie wynik lepszy od wyniku zaplanowanego lub gorszy od tego wyniku, ale lepszy niż w roku poprzedzającym — tworzy dodatkowy fundusz zakładowy od rzeczywistej poprawy wyniku według stopy procentowej, którą określa stosunek kwoty dodatkowego funduszu zakładowego, ustalonego przez jednostkę nadrzędną za dyrektywną poprawę wyniku, do kwoty dyrektywnej poprawy wyniku.

3. Kwota dodatkowego funduszu zakładowego nie może przekraczać kwoty faktycznie osiągniętej poprawy wyniku.

4. Sposób obliczania dodatkowego funduszu zakładowego określają wzory obliczeń, stanowiące załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 9. 1. W przedsiębiorstwie, w którym warunkiem tworzenia funduszu zakładowego jest osiągnięcie wyniku planowanego (§ 3 ust. 5 pkt 2 i § 5), dodatkowy fundusz zakładowy tworzy się za osiągnięcie ponadplanowej rentowności.

2. Dodatkowy fundusz zakładowy oblicza się przyjmując za każdy procent ponadplanowej rentowności — określony przez właściwego ministra procent planowanego osobowego funduszu płac, nie wyższy niż 0,6%.

§ 10. Właściwi ministrowie mogą w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwom na zaliczenie na fundusz zakładowy w całości lub w części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju wyrobów nie objętych planem techniczno-ekonomicznym w roku podjęcia produkcji oraz w roku następnym.

§ 11. 1. Jeżeli przy badaniu bilansu i weryfikacji wyniku gospodarczego przedsiębiorstwa za dany rok okaże się, że asortyment wykonany zgodnie z żądaniem odbiorców różni się od asortymentu zaplanowanego, co wpływa na pogorszenie wyniku, wynik może być odpowiednio skorygowany za zgodą jednostki nadrzędnej wydaną w porozumieniu z właściwym terenowo dla danego przedsiębiorstwa wojewódzkim oddziałem Narodowego Banku Polskiego.

2. Z przyczyn, o których mowa w ust. 1, mogą być także skorygowane wyniki kwartalne, jeżeli pogorszenie tych wyników jest tak znaczne, że przedsiębiorstwo nie uzyskałoby warunków do utworzenia zasadniczego funduszu zakładowego.

§ 12. 1. W przedsiębiorstwach planowo-deficytowych wyniki koryguje się także wskaźnikiem zmiany sprzedaży wyrobów i usług w porównaniu do roku poprzedzającego, a w przypadkach określonych w § 5 rozporządzenia — w porównaniu do planu.

2. Korekta, o której mowa w ust. 1, może być dokonana za zgodą właściwego ministra w przedsiębiorstwach, w których ceny zbytu na niektóre wyroby i usługi zostały ustalone poniżej jednostkowych kosztów wytworzenia, jeżeli na te wyroby i usługi nie przysługują dotacje przedmiotowe.

§ 13. 1. Niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), właściwi ministrowie mogą określić w drodze zarządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Finansów dodatkowe tytuły korekt wyniku (dodatnich i ujemnych).

2. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) we własnym zakresie mogą wprowadzić korektę wyniku w przypadku, gdy jego pogorszenie nastąpi na skutek:

1) zmian w poziomie kosztów wytwarzania, spowodowanych podjęciem pozaplanowej produkcji eksportowej,

2) przeceny materiałów, półfabrykatów i wyrobów, które utraciły swą pierwotną wartość z przyczyn niezależnych od przedsiębiorstwa; jako niezależne od działalności przedsiębiorstwa traktuje się straty z tytułu częściowego lub całkowitego zmniejszenia pierwotnej wartości zapasów materiałów, półfabrykatów i wyrobów, wywołane w szczególności nie planowanymi zmianami profilu produkcji na zlecenie jednostki nadrzędnej, koniecznością oszczędzania materiałów

deficytowych, potrzebami importu i eksportu oraz zaniechania określonych inwestycji centralnych.

§ 14. 1. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwo osiągnęło w poszczególnych kwartałach danego roku wynik gospodarczy uzasadniający tworzenie funduszu zakładowego w kwartałach, oraz dla obliczenia jego wysokości należy wynik ten porównać:

1) z wynikiem poszczególnych kwartałów roku poprzedzającego w przypadkach określonych w § 3 ust. 5 pkt 1,

2) z bazą podzieloną na kwartały w takich procentach, w jakich w roku poprzedzającym kształtowały się wyniki poszczególnych kwartałów w stosunku do wyniku rocznego w przypadkach określonych w § 3 ust. 1; w szczególnie uzasadnionych przypadkach za zgodą jednostki nadrzędnej bazę można podzielić na kwartały według proporcji wynikającej z planu na rok bieżący,

3) z zaplanowanymi kwartalnymi wynikami w rocznym planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstw w przypadkach określonych w § 3 ust. 5 pkt 2 i § 5.

2. Za podstawę obliczeń, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się dane od początku roku do końca danego kwartału. Przy ustalaniu wysokości funduszu zakładowego za kwartały II i III oraz za cały rok potrąca się fundusz utworzony za poprzednie kwartały.

§ 15. 1. Wypłaty z funduszu zakładowego są dokonywane na podstawie przedłożonego przez przedsiębiorstwo i podpisanego przez dyrektora oraz głównego księgowego obliczenia wysokości funduszu zakładowego, zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną.

2. Wypłaty z funduszu zakładowego za I półrocze i III kwartał mają charakter zaliczkowy i nie mogą łącznie przekroczyć 25% kwoty dokonanego odpisu na fundusz zakładowy za dany okres. W przypadku gdy roczny wynik przedsiębiorstwa nie uzasadnia pełnej wysokości utworzonego i wypłaconego w poszczególnych kwartałach funduszu zakładowego, kwoty nadpłacone obciążają fundusz zakładowy następnego roku.

§ 16. 1. Przedsiębiorstwom, które nie spełniają warunków określonych w rozporządzeniu i w związku z tym nie utworzą funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody i świadczenia dla pracowników jedynie do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac. Wydatki te zalicza się do kosztów przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli jednak w następnych okresach danego roku przedsiębiorstwa utworzą fundusz zakładowy, wówczas wydatkowane kwoty na nagrody i świadczenia należy traktować jako zaliczkowe wypłaty z funduszu zakładowego.

§ 17. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do działających według zasad rachunku gospodarczego zakładów przedsiębiorstw wielozakładowych, jeżeli ich urządzenia księgowo pozwalają na ustalenie wyniku gospodarczego.

§ 18. 1. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą:

- 1) przedsiębiorstw przemysłowych rozliczających się z budżetami terenowymi,
- 2) przedsiębiorstw górnictwa węglowego, kopalnictwa rud żelaznych i nieżelaznych,
- 3) przedsiębiorstw energetycznych,
- 4) przedsiębiorstw przemysłowych podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego.

2. Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra zgłoszony w porozumieniu z Ministrem

Finansów może uzupełnić wykaz przedsiębiorstw objętych ust. 1.

§ 19. Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Finansów może rozciągnąć przepisy rozporządzenia na przedsiębiorstwa innych działów gospodarki narodowej.

§ 20. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 4, poz. 24, Nr 22, poz. 128 i Nr 34, poz. 195).

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. (poz. 49).

WYKAZ STAWEK ZASADNICZEGO FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO DLA PRZEDSIĘBIORSTW PRZEMYSŁOWYCH, O KTÓRYCH MOWA W § 5 UST. 1 ROZPORZĄDZENIA

	Stawka zasadniczego funduszu zakładowego w % planowanego osobowego funduszu płac
1. Przedsiębiorstwa przemysłowe podległe: a) Ministrowi Przemysłu Ciężkiego b) Ministrowi Przemysłu Chemicznego	4,0%
2. Przedsiębiorstwa przemysłowe podległe: a) Ministrowi Górnictwa i Energetyki b) Ministrowi Przemysłu Lekkiego c) Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu d) Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych e) Ministrowi Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego f) Ministrowi Obrony Narodowej	3,5%
3. Przedsiębiorstwa przemysłowe podległe: a) Ministrowi Rolnictwa b) Ministrowi Komunikacji c) Ministrowi Żeglugi d) Ministrowi Gospodarki Komunalnej (budżet centralny) e) Ministrowi Kultury i Sztuki f) Ministrowi Spraw Wewnętrznych g) Ministrowi Finansów h) Ministrowi Łączności	3,0%
4. Przedsiębiorstwa podległe innym ministrom	2,0%

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. (poz. 49).

WZORY OBLICZEŃ DODATKOWEGO FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO

1. Kwotę dodatkowego funduszu zakładowego przy osiągnięciu wyniku lepszego od wyniku roku poprzedzającego (§ 8) oblicza się według wzoru:

$$X = S \times W, \text{ w którym}$$

X = kwota dodatkowego funduszu zakładowego,

S = stopa procentowa,

W = kwota faktycznie osiągniętej poprawy wyniku.

2. Obliczenie stopy procentowej (S) następuje według wzoru:

$$S = \frac{a \times F}{Z}, \text{ w którym}$$

a = procent funduszu płac przypadający za zaplanowaną poprawę wyniku według wskaźnika dyrektywnego,

F = planowany osobowy fundusz płac,

Z = zaplanowana kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedzającego.

3. W razie gdy podstawą obliczania funduszu zakładowego jest wynik planowany — przez poprawę rentowności (§ 9) rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (tj. wynik rzeczywisty pomniejszony o wynik planowany) do sumy planowanych kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług.

Obliczenie następuje według wzoru:

$$R = \frac{Z}{K} \times 100, \text{ w którym}$$

R = procent poprawy rentowności,

Z = osiągnięta kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku planowanego,

K = planowane koszty własne sprzedanej produkcji i usług.

U w a g a: Ilekroć w podanych wyżej wzorach jest mowa o „wyniku roku poprzedzającego” — należy przez to rozumieć w przypadkach określonych w § 3 — obliczoną bazę, a w przypadkach określonych w § 4 — wynik podwyższony lub bazę podwyższoną. Paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy rozporządzenia.

54

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 marca 1963 r.

w sprawie doprowadzenia do porównywalności wyników gospodarczych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (obliczanie bazy), wskaźników dyrektywnych oraz obliczania dodatkowego funduszu zakładowego.

(Monitor Polski z dnia 14 marca 1963 r. Nr 20, poz. 111)

W związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 8, poz. 50) ustala się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Ilekroć w instrukcji jest mowa o:

1) „ustawie” — należy przez to rozumieć ustawę z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78);

2) „rozporządzeniu” — należy przez to rozumieć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1963 r. Nr 8, poz. 50);

3) „roku bieżącym” — należy przez to rozumieć rok, w którym przedsiębiorstwo ma wygospodarować fundusz zakładowy;

4) „roku ubiegłym” — należy przez to rozumieć rok poprzedzający rok, w którym przedsiębiorstwo ma wygospodarować fundusz zakładowy;

5) „bazie” — należy przez to rozumieć wynik roku ubiegłego doprowadzony do porównywalności z wynikiem roku bieżącego;

6) „wyniku gospodarczym” — należy przez to rozumieć wynik bilansowy (zysk — strata) lub akumulację finansową (zysk lub strata odpowiednio skorygowane o podatek obrotowy i różnice budżetowe).

II. Obliczenie bazy.

§ 2. 1. Bazę oblicza się w przypadkach, gdy zachodzą istotne zmiany pomiędzy warunkami działalności przedsiębiorstwa założonymi w planie na rok bieżący a warunkami roku ubiegłego w zakresie:

1) urzędowych cen sprzedaży produkcji i usług,

2) urzędowych cen zużywanych środków produkcji, taryf usług, jak również wysokości marż, stawek płac, składek na ubezpieczenia państwo-

we i społeczne, stawek podatkowych, stopy procentowej oraz zasad i norm amortyzacji,

3) struktury asortymentowej produkcji.

2. Przez zmiany struktury asortymentowej produkcji należy rozumieć zarówno zmiany proporcji w ilościach poszczególnych wyrobów (usług), jak też wprowadzenie do produkcji nowych asortymentów i zaprzestanie produkcji asortymentów wytwarzanych uprzednio.

§ 3. 1. Jeżeli zachodzą jednocześnie wszystkie zmiany w warunkach działalności przedsiębiorstwa, o których mowa w § 2 ust. 1, bazę oblicza się według następującego wzoru:

$$B = S_1 - (K \times W) \pm DP, \text{ w którym}$$

B = baza,

S_1 = wartość wyrobów i usług w roku ubiegłym w cenach sprzedaży planowanych na rok bieżący,

K = koszt własny planowanych do sprzedaży wyrobów i usług według jednostkowych kosztów własnych roku ubiegłego doprowadzonych do porównywalności z planem,

W = wskaźnik zmiany wartości sprzedanych wyrobów i usług,

$K \times W$ = koszty bazowe,

DP = założone w planie na rok bieżący:

1) wynik działalności pozaoperacyjnej,

2) wynik ze sprzedaży materiałów, wynik ze sprzedaży wyrobów i towarów w sklepach fabrycznych,

3) inne zyski i straty nadzwyczajne (z wyjątkiem zysków i strat z likwidacji środków trwałych).

2. Wartość sprzedaży wyrobów i usług w roku ubiegłym w cenach sprzedaży planowanych na rok bieżący (S_1) można obliczać także przez skorygowanie rzeczywistej wartości sprzedaży roku ubiegłego, wynikającej ze zweryfikowanego sprawozdania finansowego, o różnice wpływające ze zmian cen sprzedaży poszczególnych asor-

tymentów produkcji, obowiązujących w roku ubiegłym, a przyjętych do planu na rok bieżący. O ogólną sumę tych różnic należy powiększyć bądź zmniejszyć rzeczywistą wartość sprzedaży roku ubiegłego.

3. Przez zmiany cen sprzedaży rozumie się urzędowe zmiany cen sprzedawanych wyrobów i usług (art. 6 ust. 1 ustawy) oraz urzędowe zmiany wysokości (procentów) rabatów udzielanych z tytułu niższej gatunkowości.

4. Koszt własny planowanych do sprzedaży wyrobów i usług (K) według jednostkowych kosztów własnych roku ubiegłego, doprowadzonych do porównywalności z planem, oblicza się w sposób następujący:

1) przemnaża się ilości planowanych do sprzedaży w roku bieżącym wyrobów i usług zaliczonych do produkcji porównywalnej przez odpowiadające im koszty jednostkowe roku ubiegłego, skorygowane zgodnie z warunkami produkcji założonymi w planie roku bieżącego, i sumuje się uzyskane iloczyny; skorygowane koszty jednostkowe produkcji porównywalnej ustala się w sposób przyjęty przy planowaniu obniżenia kosztów własnych;

2) przemnaża się ilości planowanych do sprzedaży w roku bieżącym wyrobów i usług zaliczonych do produkcji nieporównywalnej oraz usług nieprzemysłowych przez odpowiadające im koszty jednostkowe założone w planie na rok bieżący i sumuje się uzyskane iloczyny,

3) dodaje się koszt własny produkcji porównywalnej, nieporównywalnej i usług nieprzemysłowych, ustalony w sposób określony w pkt 1 i 2.

5. Jeżeli w planowaniu i sprawozdawczości w zakresie kosztów występują grupy kalkulacyjne — obliczenia, o których mowa w ust. 4, powinny być oparte na średnich kosztach jednostkowych, ustalonych dla poszczególnych grup.

6. W przedsiębiorstwach o szerokim asortymencie produkowanych wyrobów i usług symbol „K” można obliczać w sposób uproszczony, jeżeli koszt własny produkcji i usług planowanych do wytworzenia nie odbiega więcej aniżeli o 2% (w górę lub w dół) od kosztu własnego wyrobów i usług planowanych do sprzedaży. Uproszczone obliczenie symbolu „K” polega na:

1) przyjęciu za podstawę obliczeń kosztu własnego wyrobów i usług planowanych do wytworzenia, stanowiącego łączną sumę:

a) sum iloczynów wynikających z przemnożenia planowanych do wytworzenia wyrobów i usług produkcji porównywalnej przez skorygowane koszty jednostkowe roku ubiegłego oraz

b) założonej w planie sumy kosztów własnych planowanych do wytworzenia wyrobów i usług produkcji nieporównywalnej oraz usług nieprzemysłowych,

2) pomnożeniu łącznej sumy kosztów, o której mowa w pkt 1, przez współczynnik zmiany remanentów, który oblicza się jako stosunek kosztu własnego wyrobów i usług planowanych do sprzedaży — do kosztu własnego wyrobów

i usług planowanych do wytworzenia (koszt własny wyrobów i usług planowanych do sprzedaży należy przyjąć z planu rentowności operacyjnej przedsiębiorstwa).

7. Wskaźnik zmiany wartości sprzedanych wyrobów i usług (W) oblicza się jako stosunek procentowy:

$$W = \frac{S_1 \times 100}{S_2}, \text{ w którym}$$

S_1 = wartość sprzedaży wyrobów i usług w roku ubiegłym w cenach planowanych na rok bieżący,

S_2 = wartość planowanej na rok bieżący sprzedaży wyrobów i usług.

8. Jeżeli przedsiębiorstwo zostanie zwolnione od obowiązku obliczania bazy w oparciu o przepisy § 3 ust. 5 pkt 1 lub 3 rozporządzenia, wówczas podstawę oceny wyników gospodarczych osiągniętych w danym roku w celu obliczenia funduszu zakładowego stanowi wynik rzeczywisty osiągnięty w roku ubiegłym przy zachowaniu porównywalności obu wyników. Porównywalność rzeczywistego wyniku roku bieżącego z rzeczywistym wynikiem roku ubiegłego można uzyskać przez wyłączenie z tych dwóch wyników skutków zmian w warunkach działalności, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2 instrukcji. Można również rozłożyć sprowadzenie wyników do porównywalności na dwa etapy:

1) W pierwszym etapie doprowadza się do porównywalności wynik rzeczywisty roku ubiegłego z wynikiem planowanym na rok bieżący, jeżeli w warunkach działalności przyjętych do planu techniczno-ekonomicznego zaszyły zmiany w stosunku do roku ubiegłego w zakresie, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2 instrukcji. Odpowiednią korektę rzeczywistego wyniku osiągniętego w roku ubiegłym przeprowadza się według wzoru:

$$W_{sk} = S_1 - K \pm DP, \text{ w którym}$$

W_{sk} = wynik rzeczywisty roku ubiegłego doprowadzony do porównywalności z warunkami działalności przyjętymi do planu techniczno-ekonomicznego roku bieżącego,

S_1 = wartość sprzedaży wyrobów i usług w roku ubiegłym w cenach planowanych na rok bieżący,

K = koszt własny wyrobów i usług sprzedanych w roku ubiegłym, doprowadzony do porównywalności z warunkami produkcji przyjętymi w planie techniczno-ekonomicznym roku bieżącego,

DP = wyniki rzeczywiste roku ubiegłego dotyczące działalności pozaoperacyjnej, sprzedaży materiałów, sprzedaży wyrobów i towarów w sklepach fabrycznych oraz inne zyski i straty nadzwyczajne (z wyjątkiem zysków i strat z likwidacji środków trwałych).

2) W drugim etapie wynik rzeczywisty roku bieżącego doprowadza się do porównywalności ze skorygowanym (etap pierwszy) wynikiem roku ubiegłego, jeżeli w warunkach działalności gospodarczej zaszły zmiany w porównaniu do warunków założonych w planie techniczno-ekonomicznym w zakresie, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2 instrukcji.

9. W razie gdy zgodnie z zarządzeniem właściwego ministra za wynik gospodarczy przyjmuje się zysk bądź stratę, a nie akumulację, a dane przedsiębiorstwo obowiązane jest do opłacania podatku obrotowego (podatku od operacji nietowarowych) i rozliczania różnic budżetowych, wówczas do obliczania wartości sprzedaży (S_1 i S_2) należy przyjmować ceny sprzedaży, skorygowane odpowiednio o podatek obrotowy (podatek od operacji nietowarowych) i różnice budżetowe.

§ 4. 1. W przedsiębiorstwach planowo deficytowych, jak również w przedsiębiorstwach, w których ceny zbytu na niektóre wyroby i usługi zostały ustalone poniżej jednostkowych kosztów własnych (o ile na te wyroby i usługi nie przysługują dotacje przedmiotowe) — bazę obliczoną zgodnie z przepisami § 3 koryguje się o kwotę pogorszenia lub poprawy wyniku z tytułu zmian ilościowych wyrobów i usług planowo deficytowych pomiędzy planem sprzedaży bieżącego roku a rzeczywistą sprzedażą w roku ubiegłym.

2. Sumę korekty wylicza się przez pomnożenie ilościowych różnic między planem sprzedaży bieżącego roku a rzeczywistą sprzedażą roku ubiegłego poszczególnych wyrobów i usług planowo deficytowych przez jednostkowe straty (różnica między planowaną ceną zbytu a jednostkowym kosztem własnym w roku ubiegłym).

3. W razie zwiększenia ilości wyrobów i usług planowo deficytowych w planie sprzedaży bieżącego roku w porównaniu do ilości rzeczywiście sprzedanych w roku ubiegłym — należy pogorszyć bazę o sumę korekty wyliczoną w sposób wskazany w ust. 2, w razie zaś zmniejszenia ilości wyrobów i usług planowo deficytowych — należy polepszyć bazę o sumę korekty (zmniejsza się stratę bazową).

4. Jeżeli do planu sprzedaży zostaną wprowadzone planowo deficytowe wyroby i usługi, które w roku ubiegłym nie były produkowane (produkcja nieporównywalna), bazę koryguje się o kwotę równą iloczynowi otrzymanemu z przemnożenia ilości tych wyrobów i usług przez planowaną jednostkową stratę na wyrobie lub usłudze (zwiększa się stratę bazową, zmniejsza się zysk bazowy).

§ 5. 1. Jeżeli w roku ubiegłym przedsiębiorstwo nie uzyskało uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, baza obliczona zgodnie z przepisami § 3 ulega podwyższeniu.

2. Jeżeli zasadniczy fundusz zakładowy przysługiwał w roku ubiegłym za osiągnięcie wyniku planowanego, bazę podwyższa się o tyle procent, o ile procent wynik rzeczywisty był gorszy od wyniku planowanego.

3. Jeżeli zasadniczy fundusz zakładowy przysługiwał w roku ubiegłym za osiągnięcie wyniku

równego wynikowi roku poprzedzającego rok ubiegły, bazę podwyższa się o tyle procent, o ile procent wynik rzeczywisty roku ubiegłego był gorszy od wyniku uprawniającego do pełnego odpisu zasadniczego.

§ 6. W przedsiębiorstwach zwolnionych od obowiązku obliczania bazy (§ 3 ust. 5 pkt 1 i 3 rozporządzenia), które w roku ubiegłym nie uzyskały uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, przyjmuje się zamiast wyniku roku ubiegłego — wynik w wysokości uprawniającej w roku ubiegłym do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego.

§ 7. Bazę obliczoną zgodnie z przepisami instrukcji, a w przedsiębiorstwach zwolnionych od obowiązku jej obliczania — wynik roku ubiegłego, zwiększa się o sumę zmniejszonych dochodów ze sprzedaży za rok ubiegły na skutek uznanych reklamacji odbiorców i udzielonych im opustów i bonifikat za gorszą jakość sprzedanych wyrobów i usług.

§ 8. W celu ustalenia, czy przedsiębiorstwo spełniło warunki uzasadniające utworzenie funduszu zakładowego w poszczególnych kwartałach danego roku, jak również w celu obliczenia jego wysokości należy wyniki osiągnięte za poszczególne kwartały doprowadzić do porównywalności:

1) z wynikami poszczególnych kwartałów roku ubiegłego — w razie gdy podstawą porównania jest wynik osiągnięty w roku ubiegłym,

2) z bazą podzieloną na bazy kwartalne — w razie gdy podstawą porównania jest baza,

3) z zaplanowanymi kwartalnymi wynikami w rocznym planie techniczno-ekonomicznym — w razie gdy podstawą porównania jest wynik planowany na dany rok.

§ 9. 1. Bazy kwartalne ustala się przez podzielenie kwoty bazy rocznej w takich procentach, w jakich w roku ubiegłym kształtowały się wyniki poszczególnych kwartałów w stosunku do wyniku rocznego.

2. Jeżeli w warunkach produkcji danego roku zajdą istotne zmiany w porównaniu do roku ubiegłego, wówczas za zgodą jednostki nadrzędnej dokonuje się podziału bazy rocznej na bazy kwartalne w takich proporcjach, w jakich kształtują się zaplanowane kwartalne wyniki w planie techniczno-ekonomicznym do wyniku rocznego ustalonego w tym planie.

§ 10. 1. Jeżeli wyniki finansowe za niektóre kwartały roku ubiegłego są dodatnie (zyski), a za niektóre — ujemne (straty), wówczas w celu dokonania podziału bazy rocznej na bazy kwartalne ustala się procentowy wskaźnik zmiany wysokości kwoty bazy w porównaniu do kwoty wyniku za rok ubiegły bądź też do wyniku planowanego w przypadku, o którym mowa w § 9 ust. 2.

2. Bazy kwartalne oblicza się przez skorygowanie wyników poszczególnych kwartałów, tj. przez podwyższenie zysku (zmniejszenie straty), jeżeli baza roczna jest wyższa od wyniku roku ubiegłego, lub przez zmniejszenie zysku (podwyższenie straty), jeżeli baza roczna jest niższa od wyniku roku ubiegłego.

§ 11. 1. Podziału rocznych kosztów bazowych na koszty bazowe poszczególnych kwartałów dokonuje się w takich proporcjach, w jakich kształtowały się koszty własne sprzedanych wyrobów i usług w poszczególnych kwartałach roku ubiegłego do sumy rocznych kosztów własnych sprzedanych robót i usług tegoż roku.

2. Jeżeli baza roczna została podzielona na odcinki kwartałne według proporcji wynikających z planu na rok bieżący (§ 9 ust. 2), wówczas proporcje te stosuje się również w celu podziału rocznych kosztów bazowych na koszty bazowe poszczególnych kwartałów.

§ 12. Za podstawę obliczenia kwartalnych baz oraz kwartalnych kosztów bazowych (§§ 9, 10, 11) przyjmuje się (narastająco) dane za okres od początku roku do końca danego kwartału.

III. Wskaźniki dyrektywne.

§ 13. 1. Opierając się na dyrektywnych wskaźnikach funduszu zakładowego, zatwierdzonych przez Radę Ministrów dla poszczególnych ministerstw, ministerstwa ustalają wskaźniki dyrektywne dla zjednoczeń; wskaźniki te stanowią podstawę do ustalenia funduszu zakładowego dla przedsiębiorstw wchodzących w skład zjednoczeń.

2. Łączne kwoty funduszu zakładowego za zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego w przedsiębiorstwach nie mogą przekraczać wskaźników dyrektywnych ustalonych dla zjednoczeń.

3. Dyrektywne wskaźniki funduszu zakładowego obejmują:

1) kwotę planowanego wyniku działalności przedsiębiorstwa (akumulacja, zysk—strata), wynikającą z zadań narodowego planu gospodarczego,

2) łączną kwotę zasadniczego i dodatkowego funduszu zakładowego przypadającą przedsiębiorstwu w przypadku wykonania zadania planowego, o którym mowa w pkt 1,

3) wskaźnik wyrażający stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota funduszu zakładowego (pkt 2) do planowanego na dany rok osobowego funduszu płac przedsiębiorstwa.

§ 14. 1. W celu dokonania podziału wskaźników dyrektywnych między przedsiębiorstwa zjednoczenie ustala:

1) łączną kwotę planowanego osobowego funduszu płac przedsiębiorstw, którym przysługuje fundusz zakładowy,

2) kwotę zasadniczego funduszu zakładowego przypadającą tym przedsiębiorstwom w wysokości określonej przepisami § 2 ust. 1 lub § 5 ust. 1 rozporządzenia,

3) kwotę dodatkowego funduszu zakładowego przypadającego przedsiębiorstwom planującym poprawę wyniku (różnica pomiędzy kwotą łącznego funduszu zakładowego zjednoczenia a kwotą zasadniczego funduszu zakładowego, ustaloną zgodnie z pkt 2),

4) wskaźnik dodatkowego funduszu zakładowego w procentach planowanego osobowego funduszu płac (stosunek procentowy, w jakim pozostaje

kwota dodatkowego funduszu zakładowego (pkt 3) do sumy planowanego osobowego funduszu płac przedsiębiorstw planujących poprawę wyniku).

2. Łącznie z podziałem zadań w zakresie akumulacji (zysku—straty) zjednoczenie przekazuje przedsiębiorstwom wskaźnik dyrektywny funduszu zakładowego (zasadniczy fundusz zakładowy i dodatkowy fundusz zakładowy). Wskaźnik dyrektywny dodatkowego funduszu zakładowego przekazuje się przedsiębiorstwom planującym poprawę wyniku. Wskaźnik ten ustala się dla poszczególnych przedsiębiorstw na podstawie wskaźnika dodatkowego funduszu zakładowego, obliczonego zgodnie z ust. 1 pkt 3 i 4. Przy różnicowaniu tego wskaźnika należy uwzględnić stopień trudności osiągnięcia założonej w planie poprawy wyniku przez przedsiębiorstwo, możliwość osiągnięcia wyniku wyższego od planowanego oraz rangę przedsiębiorstwa.

IV. Obliczanie dodatkowego funduszu zakładowego.

§ 15. 1. Dodatkowy fundusz zakładowy oblicza się od osiągniętej w danym roku poprawy wyniku w stosunku do podstawy porównania, którą może stanowić:

- 1) baza (§ 3 ust. 1),
- 2) wynik rzeczywisty roku ubiegłego (§ 3 ust. 8),
- 3) dyrektywny wynik planowany (§ 9 rozporządzenia).

2. Przez poprawę wyniku rozumie się różnicę pomiędzy wynikiem rzeczywiście osiągniętym w roku bieżącym a podstawą porównania w warunkach porównywalnych.

3. Kwotę dodatkowego funduszu zakładowego za osiągnięcie wyniku lepszego od podstawy porównania w przypadku, gdy podstawą porównania stanowiła baza bądź też wynik rzeczywisty roku ubiegłego (ust. 1 pkt 1 i 2), oblicza się według wzoru:

$$X = S \times W, \text{ w którym}$$

X = kwota dodatkowego funduszu zakładowego,
S = stopa procentowa, określająca udział dodatkowego funduszu zakładowego w kwocie poprawy wyniku,

W = kwota rzeczywistej poprawy wyniku w stosunku do podstawy porównania.

Stopę procentową (S) oblicza według wzoru:

$$S = \frac{a \times F}{Z}, \text{ w którym}$$

a = wskaźnik dyrektywny funduszu zakładowego, wyrażony w procencie funduszu płac za zaplanowaną poprawę wyniku,

F = planowany osobowy fundusz płac,

Z = dyrektywna kwota poprawy wyniku w stosunku do podstawy porównania.

4. Jeżeli podstawą porównania jest dyrektywny wynik planowany (ust. 1 pkt 3), kwotę dodatkowego funduszu zakładowego za osiągnięcie

wyniku ponadplanowego oblicza się według wzoru:

$$X = R \times \frac{a \times F}{100}, \text{ w którym}$$

X = kwota dodatkowego funduszu zakładowego,

R = osiągnięta poprawa rentowności określona w procentach,

a = określony przez właściwego ministra procent funduszu płac, nie wyższy niż 0,6% (§ 9 ust. 2 rozporządzenia),

F = planowany osobowy fundusz płac.

Osiągniętą poprawę rentowności oblicza się według wzoru:

$$R = \frac{Z}{K} \times 100, \text{ w którym}$$

Z = osiągnięta w warunkach porównywalnych poprawa wyniku w porównaniu do dyrektywnego wyniku planowanego,

K = planowane koszty własne sprzedaży produkcji i usług.

V. Przepisy końcowe.

§ 16. Traci moc instrukcja Ministra Finansów z dnia 9 marca 1960 r. w sprawie doprowadzenia do porównywalności wyników gospodarczych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych (obliczanie bazy), wskaźników dyrektywnych oraz obliczania dodatkowego funduszu zakładowego (Monitor Polski z 1960 r. Nr 30, poz. 143 i z 1961 r. Nr 20, poz. 94), z tym że przepisy rozdziału V tej instrukcji (§§ 11 i 12) mają zastosowanie do obliczenia dodatkowego funduszu zakładowego za rok 1962.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

55

OKÓLNIK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 marca 1963 r.

W sprawie ustalania funduszu zakładowego w centralach obrotu artykułami zaopatrzeniowymi.

(Monitor Polski z dnia 29 marca 1963 r. Nr 25, poz. 130)

W związku z niewłaściwą interpretacją niektórych postanowień art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) wyjaśnia się, że w centralach obrotu artykułami zaopatrzeniowymi zysku osiągniętego ze sprzedaży materiałów niepełnowartościowych w związku z zagospodarowaniem wyrobów złomowanych nie należy traktować jako

zysku nieprawidłowego w rozumieniu powołanego na wstępie przepisu.

Przy obliczaniu zatem funduszu zakładowego w centralach obrotu artykułami zaopatrzeniowymi zysk, o którym wyżej mowa, nie podlega wyłączeniu z podstawy obliczenia tego funduszu.

Minister Finansów: w z. J. Kole

56

WYJAŚNIENIE Nr 1 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 7 stycznia 1963 r.

W sprawie uprawnień urlopowych pracowników w przypadku przejścia do innego zakładu pracy z zachowaniem ciągłości pracy.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 25 marca 1963 r. Nr 1, poz. 1)

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzenia i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

W związku z występującymi w praktyce wątpliwościami, na którym zakładzie pracy ciąży

obowiązek udzielenia urlopu wypoczynkowego lub wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego za nie wykorzystany urlop pracownikowi, który przeszedł do innego zakładu pracy z zachowaniem ciągłości pracy, jeżeli prawo do urlopu pracownik nabył w poprzednim zakładzie pracy, ustala się, co następuje:

1. W razie przejścia pracownika do innego zakładu pracy z zachowaniem ciągłości pracy obowiązek udzielenia należnego pracownikowi urlo-

pu wypoczynkowego lub wypłacenia ekwiwalentu pieniężnego za nie wykorzystany urlop ciąży na zakładzie pracy, w którym pracownik był zatrudniony przed przejściem, to jest na tym zakładzie pracy, w którym pracownik nabył prawo do urlopu wypoczynkowego.

2. W razie przejścia pracownika do innego zakładu pracy w drodze przeniesienia służbowego obowiązek udzielenia urlopu wypoczynkowego przechodzi na nowy zakład pracy. Obowiązek ten

obciąża nowy zakład pracy również w razie przejścia pracownika do tego zakładu na mocy porozumienia kierowników obu zakładów, jeżeli kierownik nowego zakładu pracy przyjął wyraźnie obowiązek udzielenia pracownikowi urlopu niewykorzystanego w poprzednim zakładzie pracy.

W tych przypadkach wypłacenie ekwiwalentu pieniężnego za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy jest niedopuszczalne.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

57

PISMO OKÓLNE Nr 2

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 28 stycznia 1963 r.

w sprawie zasad ustalania okresów pracy wymaganych do uzyskania nagród za wieloletnią pracę (gratyfikacji jubileuszowych).

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 25 marca 1963 r. Nr 1, poz. 2)

W związku z zapytaniami co do zasad udowodnienia uprawnień wymaganych do uzyskania nagród za wieloletnią pracę (gratyfikacji jubileuszowych) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala się, co następuje:

1. Uprawnienia pracownika do nagrody za wieloletnią pracę powinny być udowodnione oryginalnymi dokumentami lub uwierzytelnionymi odpisami dokumentów.

2. Jeżeli zakład pracy nie jest w posiadaniu dokumentów, o których mowa w ust. 1, obowiązek przedłożenia ich spoczywa na pracowniku, z tym, że zakład pracy po sporządzeniu i uwierzytelnieniu odpisów zwraca pracownikowi oryginały dokumentów.

Zakład pracy powinien udzielić pracownikowi pomocy w uzyskaniu niezbędnych dokumentów.

3. Jeżeli skompletowanie oryginalnych dokumentów nie jest możliwe lub natrafia na poważne przeszkody dopuszcza się dowód w postaci oświadczeń osób trzecich.

Każdy z faktów, od którego zależy uprawnienie do nagrody, powinien być uprawdopodobniony oświadczeniami co najmniej dwóch osób.

Oświadczenia powinny zawierać ponadto imię, nazwisko, dokładny adres i uwierzytelniony podpis osoby składającej oświadczenie oraz informację, skąd osobie tej wiadomo o faktach zawartych w oświadczeniu (np. wspólna praca w jednym zakładzie, instytucji, urzędzie itd.).

4. Oświadczenie może być sporządzone w zakładzie pracy, w którym pracownik ubiegający się o nagrodę jest zatrudniony, o ile osoba składająca oświadczenie jest pracownikiem tego zakładu pracy, albo sama zgłosi się dla złożenia oświadczenia.

5. Mogą być dopuszczone oświadczenia dotyczące jedynie okresów zatrudnienia sprzed i w czasie drugiej wojny światowej.

Oświadczenia dotyczące okresów po drugiej wojnie światowej mogą być dopuszczone jedynie w wyjątkowych szczególnie uzasadnionych przypadkach (np. w razie całkowitej likwidacji zakładu pracy, w którym pracownik był zatrudniony itp.).

6. Zakład pracy powinien, o ile uzna to za wskazane, starać się o potwierdzenie wiarygodności złożonych oświadczeń.

7. Na podstawie wniosku pracownika o przyznaniu nagrody za wieloletnią pracę oraz w oparciu o dokumenty (ust. 1) lub oświadczenia (ust. 3) kierownik zakładu pracy po zasięgnięciu opinii rady zakładowej podejmuje na wniosek kierownika komórki personalnej (równorzędnej) decyzję w sprawie istnienia lub nieistnienia warunków do nagrody za wieloletnią pracę.

8. Decyzja kierownika zakładu pracy w sprawie istnienia warunków do nagrody za wieloletnią pracę stanowi podstawę do wypłaty tej nagrody.

9. Postanowienia niniejszego pisma nie naruszają:

1) przepisów szczególnych układów zbiorowych pracy, o ile odbiegają one od określonych w tym piśmie,

2) przepisów określających prawo pracownika do dochodzenia nagrody za wieloletnią pracę przed zakładową komisją rozjemczą lub sądem.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

PISMO OKÓLNE Nr 4
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 21 lutego 1963 r.

Wytyczne w sprawie wynagradzania pracowników kontroli technicznej oraz niektórych innych pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 25 marca 1963 r. Nr 1, poz. 3)

W celu zapewnienia skutecznej kontroli technicznej w przedsiębiorstwach przemysłowych — na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) — Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, Komisją Planowania przy Radzie Ministrów oraz Ministrem Finansów ustala następujące wytyczne w sprawie wynagradzania pracowników kontroli technicznej oraz niektórych innych pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych.

§ 1. 1. Wytyczne dotyczą:

— pracowników umysłowych kontroli technicznej zatrudnionych w przedsiębiorstwach stosujących uchwałę nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 14, poz. 73 z późniejszymi zmianami);

— pracowników fizycznych kontroli technicznej pełniących funkcje brakarzy.

Wytyczne stosuje się również odpowiednio do pracowników umysłowych kontroli technicznej, zatrudnionych w przedsiębiorstwach, w których w zakresie premiowania obowiązują postanowienia uchwały nr 199 Rady Ministrów z dnia 30 maja 1957 r. w sprawie wynagradzania pracowników umysłowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych, a także pracowników umysłowych zatrudnionych w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych przedsiębiorstwa.

2. W uzasadnionych przypadkach w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac i właściwym branżowo zarządem głównym związku zawodowego mogą być ustalone odmiennie — od określonych w niniejszym piśmie okólnym — wytyczne w zakresie premiowania pracowników umysłowych kontroli technicznej.

3. Wytyczne nie dotyczą pracowników umysłowych wynagradzanych według zasad Zbiorowego Układu Pracy dla przemysłu metalowego, których premie wypłacane są z funduszu wydzielonego z globalnego funduszu premiowego pracowników umysłowych na mocy uchwały nr 198/62 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1962 r. w sprawie zmian w zasadach wynagradzania niektórych grup robotników i pracowników inżynieryjno-technicznych zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego, wynagradzanych według za-

sad Zbiorowego Układu Pracy dla przemysłu metalowego.

Premiowanie pracowników umysłowych kontroli technicznej.

§ 2. 1. Premie pracowników umysłowych kontroli technicznej powinny być uzależnione w sposób możliwie bezpośredni i proporcjonalny od wartości (ilości) zgłoszonych reklamacji zewnętrznych, mających wpływ na obniżenie wyników ekonomicznych przedsiębiorstw oraz od reklamacji wewnętrznych.

2. Przy stosowaniu zasady bezpośredniej zależności, o której mowa w ust. 1 należy uwzględnić warunki typowe dla określonego rodzaju produkcji oraz stopień wpływu uznawanych reklamacji nie tylko na wyniki ekonomiczne przedsiębiorstw, ale także na skutki ogólnogospodarcze.

3. Przy ustalaniu wpływu uznanych reklamacji na wyniki ekonomiczne przedsiębiorstw należy uwzględnić zarówno różnicę wynikającą z dokonanej przyceny (przewartościowania) towarów z powodu niewłaściwej klasyfikacji ich przez kontrolę techniczną, jak i rozmiary kar nałożonych na przedsiębiorstwo, zgodnie z postanowieniami zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 25.X.1961 r. zmieniającego ogólne warunki dostaw pomiędzy jednostkami gospodarki społecznej i ogólne warunki dostaw towarów pochodzących z importu (Monitor Polski Nr 84, poz. 350) oraz dodatkowe koszty np. koszty transportu, powodujące obniżenie rentowności przedsiębiorstwa.

4. Zjednoczenia (jednostki równorzędne) powinny dopilnować, aby rejestracja finansowo-księgowa umożliwiała ocenę skutków reklamacji uzasadniająca decyzje w sprawie premii dla pracowników kontroli technicznej.

5. W przedsiębiorstwach, w których wypłata premii, pracownikom umysłowym następuje w ramach funduszu premiowego, premie pracowników umysłowych kontroli technicznej należy wypłacać w ramach funduszu premiowego uruchomionego przez jednostkę nadrzędną zgodnie z obowiązującymi przepisami.

6. W przypadku utworzenia funduszu premiowego w niepełnej wysokości, suma premii wypłaconych pracownikom umysłowym kontroli technicznej, którzy wykonali swoje zadania, nie powinna być niższa od przeciętnej procentowej wysokości funduszu premiowego utworzonego w danym okresie przez przedsiębiorstwo.

7. W przypadku, w którym utworzony fundusz premii nie może być uruchomiony w całości lub części z powodu niewykonania przez przed-

siębiorstwo wskaźników (mierników) warunkujących uruchomienie tego funduszu — zjednoczenia (jednostki równorzędne) powinny uruchamiając część funduszu zabezpieczyć dla pracowników umysłowych kontroli technicznej, jeżeli wykonali oni swoje zadania — premie w wysokości określonej zgodnie z ust. 6.

8. Indywidualna premia za pełne wykonanie zadań przez pracowników umysłowych kontroli technicznej przyznawana w ramach funduszu premiowego, nie może być:

— dla kierowników działów, wydziałów (oddziałów) kontroli technicznej — niższa niż średnia (procentowa) wysokość premii przyznawanych pozostałym pracownikom inżynieryjno-technicznym, będącym kierownikami odpowiednich komórek organizacyjnych;

— dla pozostałych pracowników umysłowych kontroli technicznej — niższa niż średnia (procentowa) wysokość premii przyznawanych pozostałym pracownikom inżynieryjno-technicznym przedsiębiorstwa, zatrudnionym na porównywalnych stanowiskach.

9. W przypadku, gdy przedsiębiorstwo utworzyło (naliczyło) fundusz premiowy, a nie uzyskało prawa do jego uruchomienia, dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) może uruchomić część funduszu premiowego jedynie dla pracowników umysłowych kontroli technicznej oraz dla pracowników umysłowych komórek organizacyjnych wymienionych w § 5 ust. 1 — o ile wykonali swoje zadania określone w regulaminach — przy uwzględnieniu zasady określonej w ust. 6.

§ 3. 1. Wytyczne podane w § 2 ust. 6—9, nie ograniczają możliwości bądź to przyznawania pracownikom umysłowym kontroli technicznej, którzy wykonali swoje zadania, premii maksymalnych przewidzianych dla właściwych stanowisk w obowiązujących regulaminach premiowania, bądź też całkowitego jej pozbawienia w przypadku nienależytego wykonywania obowiązków służbowych.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo nie uzyskało prawa do utworzenia (naliczenia) funduszu premiowego, a pracownicy kontroli technicznej wykonali swoje zadania, premie dla tej grupy pracowników mogą być wypłacone z funduszu gwarancyjnego, a w razie jego braku — w ramach skorygowanego funduszu płac przedsiębiorstwa. Wypłaty premii dla pracowników kontroli technicznej nie mogą powodować przekroczenia funduszu płac.

Wynagrodzenie pracowników fizycznych kontroli technicznej (brakarzy).

§ 4. 1. Pracownicy fizyczni kontroli technicznej (brakarze) powinni być wynagradzani w formie dniówkowo-premiejowej, zgodnie z kwalifika-

cjami, jakie są wymagane na stanowiskach przez nich zajmowanych. W przypadku, gdy kwalifikacje brakarzy odpowiadają kwalifikacjom robotników, których pracę kontrolują, a otrzymywane premie nie równoważą brakarzom zarobków, odpowiadających przeciętnie zarobkom tej grupy robotników — mogą oni być zaszeregowani wyżej o jedną kategorię osobistego zaszeregowania.

2. Wysokość premii brakarzy powinno się ustalić na okres roczny tak, aby przeciętne miesięczne wynagrodzenie brutto brakarzy kształtowało się na poziomie tego wynagrodzenia otrzymywanego przez pracowników o podobnych kwalifikacjach i zakresie odpowiedzialności.

3. Ustalona w sposób określony w ust. 2 wysokość premii brakarzy przysługuje za pełne i prawidłowe wykonanie ich zadań. Premia ta ulega stopniowemu zmniejszeniu aż do całkowitego jej pozbawienia w zależności od rozmiarów zgłoszonych reklamacji zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 2 ust. 1—3 oraz w zależności od oceny pracy brakarzy.

Premiowanie niektórych pracowników umysłowych zatrudnionych w przedsiębiorstwach przemysłowych.

§ 5. 1. Premiowanie pracowników umysłowych zatrudnionych w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych przedsiębiorstw jak:

- zakładowe biura konstrukcyjne (pracownie projektowe),
- laboratoria badawcze,
- ośrodki normowania pracy,
- komórki normalizacyjne, powinno być oparte na wytycznych zawartych w § 2 i 3.

2. Premie pracowników, o których mowa w ust. 1. należy uzależnić:

- w zakładowych biurach konstrukcyjnych (pracowniach projektowych) i laboratoriach badawczych — od terminowej i prawidłowej realizacji zadań w zakresie postępu technicznego,
- w ośrodkach normowania pracy i komórkach normalizacyjnych — od wykonania własnych zadań.

Postanowienia końcowe.

§ 6. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym wprowadzenie postanowień niniejszych wytycznych w podległych im jednostkach.

§ 7. Wytyczne obowiązują od dnia 1 kwietnia 1963 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa 56, ul. Kopernika 36/40

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr I-6-100630 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, ul. Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr I-6-10024.

Exemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wiejska 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch”, Warszawa, ul. Srebrna 12.